

Dosarul nr.3r-192/22
2-21113892-01-3r-17062022

Instanța de fond: Curtea de Apel Chișinău (jud.: Gh. Mîra, A. Bostan, Gr. Dașchevici)

DECIZIE

28 septembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Iurie Bejenaru
Aliona Miron

examinând recursul depus de Viorel Morari,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Morari Viorel către Consiliul Superior al Procurorilor privind anularea hotărârii nr.1-2/2020 din 23 ianuarie 2020 „Cu privire la demersul despre eliberarea acordului în vederea suspendării din funcție a unui procuror”,

împotriva încheierii din 07 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost declarată inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ depusă de Viorel Morari,

c o n s t a t ă :

La 29 iulie 2021, Viorel Morari a depus la Curtea de Apel Chișinău cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Consiliului Superior al Procurorilor solicitând anularea hotărârii nr.1-2/2020 din 23 ianuarie 2020 prin care a fost eliberat acordul privind suspendarea din funcția de procuror, șef al Procuraturii Anticorupție – Viorel Morari.

Prin încheierea din 07 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău s-a declarat inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ înaintată de Viorel Morari împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la anularea hotărârii nr.1-2/2020 din 23 ianuarie 2020 „Cu privire la demersul despre eliberarea acordului în vederea suspendării din funcție a unui procuror” (f.d.51-60).

La 30 mai 2022, Viorel Morari a depus recurs împotriva încheierii din 07 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii din 07 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău și restituirea cauzei la rejudecare la Curtea de Apel Chișinău (f.d.68-72).

În motivarea recursului Viorel Morari a indicat că, instanța de judecată a încălcat normele de drept material, deoarece nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea, precum și prin erorile comise a admis încălcarea dreptului la un proces echitabil, garantat de art.6 al Convenției Europene pentru Drepturile Omului.

Consideră că, instanța de apel eronat a reținut că, Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-2/2020 din 23 ianuarie 2020 „Cu privire la demersul despre eliberarea acordului în vederea suspendării din funcție a unui procuror” este doar o operațiune administrativă, care se efectuează înainte de a emite actul administrativ individual final pe marginea procedurii administrative de suspendare din funcție a

procurorului. Or, Consiliul Superior al Procurorilor și-a exprimat acordul după emiterea ordinului Procurorului General privind suspendarea din funcție de procuror, fiind act administrativ de sine stătător.

Mai consideră că, în speță este aplicabilă procedura prevăzută de art.65 alin.(1) din Legea cu privire la Procuratură, în situații ce nu suferă amânare, Procurorul General îl poate suspenda pe procuror fără acordul Consiliului Superior al Procurorilor, până la următoarea ședință a Consiliului Superior al Procurorilor și nu cea luată în calcul de către Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, fiind evidențiată cu bold în textul încheierii.

În asemenea situație, consideră că, Curtea de Apel Chișinău a concluzionat eronat că, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor a fost o operațiune administrativă, deoarece actul individual pretins a fi final al Procurorului General - ordinul cu privire la suspendare a fost emis anterior hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor.

Anume Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor din 23 ianuarie 2020 contestată a și produs efectul, deoarece în lipsa acordului din partea organului de autoadministrare a procurorilor, suspendarea din 11 ianuarie 2020 trebuia să înceteze, producând efecte juridice.

Astfel, situația descrisă nu se încadrează în prevederile art.15 alin.(1) din Codul administrativ, potrivit cărora operațiunile administrative sunt manifestările de voință sau activitățile autorităților publice care nu produc ca atare efecte juridice.

Totodată, mai consideră că, Curtea de Apel Chișinău eronat a reținut că, în prezenta acțiune în contencios administrativ nu poate revendica încălcarea unui drept în sensul art.17 din Codul administrativ.

Menținerea suspendării din funcție în coraport cu lipsa motivelor de suspendare din funcție în continuare coraborată cu imposibilitatea desfășurării altei activități remunerate devine o măsură de siguranță inutilă, disproporționată cu scopul legitim urmărit și care aduce atingere dreptului la muncă, fiind în imposibilitate de a întreține familia.

În continuare indică că, cererea prealabilă prin care a contestat hotărârea nr.1-2/2020 din 23 ianuarie 2020 a Consiliului Superior al Procurorilor urma să fie examinată în ședința deliberativă a acestui organ în conformitate cu art.70 alin.(1) lit.n) din Legea nr.3 din 25 februarie 2016 „Cu privire la Procuratură”, care stipulează că, Consiliul Superior al Procurorilor examinează adresările cetățenilor și ale procurorilor privind chestiunile date în competența sa.

Mai mult, examinarea defectuoasă a cererii prelabile aduce atingere relațiilor sociale referitoare la buna desfășurare a activității organelor de autoadministrare ale Procuraturii și, în consecință, afectează independența subsemnatului în calitate de procuror.

În lumina celor expuse, consideră că, încheierea Curții de Apel Chișinău este contrară prevederilor legale, motiv pentru care urmează a fi anulată cu remiterea cauzei spre examinare.

La 17 iunie 2022, în scopul asigurării unui proces echitabil în ordine de recurs, într-un termen rezonabil, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Consiliului Superior al Procurorilor copia recursului depus de Viorel Morari, creând astfel participanților la proces condiții egale de a cunoaște modul de derulare a procedurii în recurs, cât și le-a acordat, întru asigurarea respectării principiilor contradictorialității și disponibilității în drepturi, posibilitatea de depunere a referinței (f.d.84).

La 29 iunie 2022, prin intermediul poștei electronice a Curții Supreme de Justiție, Consiliul Superior al Procurorilor a expediat referința la cererea de recurs depusă de Viorel Morari împotriva încheierii din 07 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând declararea recursului inadmisibil și menținerea încheierii din 07 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău (f.d.88-90).

În susținerea referinței a indicat că, deși recurentul Viorel Morari a depus tardiv acțiunea, nu a demonstrat în nici un fel și nu a prezentat justificări că, a fost în imposibilitate obiectivă sau absolută de a contesta în termen legal hotărârea nr.1-2/20 din 23 ianuarie 2020 a Consiliului Superior al Procurorilor, prin care s-a exprimat acordul pentru suspendarea acestuia din funcție.

Totodată, consideră că, instanța de fond corect a constatat că, pe lângă faptul că, reclamantul nu a respectat termenul de contestare și nu a explicat motivele încălcării termenului, nici nu a adus argumente care să arate viciile ce se referă nemijlocit la substanța Hotărârii nr.1-2/2020 din 23 ianuarie 2021 a Consiliului Superior al Procurorilor.

În conformitate cu art.191 alin.(5) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție soluționează cererile de recurs împotriva hotărârilor, deciziilor și încheierilor curții de apel.

Conform art.243 alin.(2) din Codul administrativ, instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces.

Completul specializat pentru examinare acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție a decis examinarea cererii de recurs fără înștiințarea participanților la proces, cu plasarea datei ședinței pe pagina web a Curții Supreme de Justiție, fiind inoportună invitarea părților.

Examinând recursul, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată inadmisibilitatea acestuia, din următoarele motive.

În conformitate cu art.243 alin.(1) lit.a) din Codul administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța adoptă decizie prin care declară recursul inadmisibil.

Potrivit art.242 din Codul administrativ, recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.

Totodată, în sensul art.241 alin.(3) din Codul administrativ, pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap.III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

La rândul său, prevederile art.233 din cap.III din cartea a treia din Codul administrativ reglementează condițiile de formă și conținut față de cererea de apel și prin urmare față de cererea de recurs.

Așa, prin prisma dispozițiilor art.236 alin.(2) lit.d) din cap.III din cartea a treia din Codul administrativ coroborate cu prevederile art.241 alin.(3) și art.242 din Codul

administrativ, recursul se declară inadmisibil în special când a fost depus după expirarea termenului stabilit.

Concomitent, regulile generale ce țin de calcularea termenelor în materie de contencios administrativ sunt reglementate prin prisma art.195 din Codul administrativ potrivit cărora procedura acțiunii în contencios administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art.169–171.

În conformitate cu art.110 din Codul de procedură civilă, termen de procedură este intervalul, stabilit de lege sau de judecată (judecător), în interiorul căruia instanța (judecătorul), participanții la proces și alte persoane legate de activitatea instanței trebuie să îndeplinească anumite acte de procedură ori să încheie un ansamblu de acte.

Conform art.111 alin.(1)-(4) din Codul de procedură civilă, actele de procedură se efectuează în termenul prevăzut de lege. În cazul în care nu este stabilit prin lege, termenul de procedură se fixează de către instanța judecătorească. Termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului. Dacă începutul curgerii termenului se determină prin începutul unei zile, această zi se include în termen.

Potrivit art.113 din Codul de procedură civilă, dreptul de a efectua actul de procedură încetează odată cu expirarea termenului prevăzut de lege ori stabilit de instanța de judecată. Nerespectarea termenului atrage după sine decăderea din dreptul de a efectua actul de procedură, dacă legea nu prevede altfel.

Pornind de la prevederile legale menționate supra, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că termenele procedurale stabilesc regimul optim pentru realizarea justiției, fiind o modalitate de ordonare a realizării acțiunilor procedurale și fortificare a securității raporturilor juridice. Exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, căror li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă.

Subsecvent, potrivit art.223 din Codul administrativ, hotărârile și alte acte de dispoziție prin care se stabilesc termene, precum și numirea ședințelor și citațiile se notifică participanților la proces conform art.96–114.

În conformitate cu art.96 alin.(1) din Codul administrativ, notificările și comunicările către participanții la procedura administrativă se realizează în orice formă de comunicare adecvată, rapidă și eficientă din punctul de vedere al costurilor. Comunicarea prin mijloace electronice are prioritate dacă este adecvată obiectului comunicării și acceptată de participantul la procedură.

Conform art.97 alin.(3) din Codul administrativ, autoritatea publică poate alege între următoarele forme de notificare: a) notificare prin act de recunoaștere a recepționării; b) notificare prin poștă cu act de notificare; c) notificare prin poștă cu scrisoare recomandată.

Din actele cauzei rezultă că, la 07 aprilie 2022 Curtea de Apel Chișinău a pronunțat încheierea, prin care s-a declarat inadmisibilă acțiunea în contencios

administrativ înaintată de Viorel Morari împotriva Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la anularea hotărârii nr.1-2/2020 din 23 ianuarie 2020 „Cu privire la demersul despre eliberarea acordului în vederea suspendării din funcție a unui procuror” (f.d.51-60).

Materialele cauzei atestă că, la 26 aprilie 2022, Curtea de Apel Chișinău a notificat recurentului Viorel Morari copia încheierii recurate, prin intermediul poștei electronice v_morari@hotmail.com (f.d.66 verso), indicată de ultimul în cererea de chemare în judecată și prin intermediul căreia a fost expediată și recepționată corespondența pe parcursul examinării cauzei în instanța ierarhic inferioară (f.d.41-43).

Distinct, se reține că încheierea nominalizată a fost plasată pe Portalul Național al Instanțelor: www.cab.instante.justice.md.

La 30 mai 2022, Viorel Morari a depus recurs împotriva încheierii din 07 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău (f.d.68-72).

La acest capitol, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează prevederile art.242 din Codul administrativ, care cert, expres și imperativ stipulează că, recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.

Din sensul normei de drept citate supra, rezultă că, după notificarea încheierii instanței de apel, recurentul urmează să depună recursul motivat în interiorul termenului legal de 15 zile și nemijlocit la instanța de judecată care a emis încheierea contestată, la caz, la Curtea de Apel Chișinău.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție remarcă că, confirmarea expedierii și recepționării documentului către partea interesată prin poșta electronică se atestă prin extrasul eliberat de către operatorul poștei electronice.

În mod special, înscrisul dat conține: datele de identificare a poștei electronice a expeditorului și a destinatarului, data calendaristică, anul, ora expedierii, precum și atașamentul cu actul judecătoresc.

Cu titlu de excepție, în caz de eroare tehnică sau neexpediere a actului pe poșta electronică, extrasul menționat va cuprinde informații cu privire la aceste inexactități, cu alte cuvinte, expeditorul va primi un mesaj conform căruia operatorul poștal va explica cauzele care au stat la baza returnării mesajului către expeditor. De regulă, acesta este informat că, transmiterea mesajului nu a fost posibilă, deoarece adresa nu a fost găsită sau ea nu poate primi e-mailuri.

În speță, mențiuini de eroare tehnică, odată cu expedierea actului judecătoresc la adresa electronică a lui Viorel Morari, lipsesc.

Din cele menționate rezultă că, momentul recepționării documentului electronic (copia încheierii Curții de Apel Chișinău) se va considera momentul intrării acestuia în sistemul informațional - adresa electronică: v_morari@hotmail.com, indicat de destinatar în cererea de chemare în judecată.

Cele menționate supra denotă faptul că, termenul de 15 zile prevăzut la art.242 din Codul administrativ, pentru prezentarea recursului, urma să curgă începând cu 27

aprilie 2022, ziua imediat următoare de la data notificării recurentului a încheierii Curții de Apel Chișinău și care urma să expire la 11 mai 2022, zi de miercuri, inclusiv.

Însă, necătând acestui fapt, Viorel Morari a depus recursul împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău la 30 mai 2022, cu încălcarea evidentă a termenului de depunere a recursului.

Subsecvent, instanța de recurs învederează că hotărârile instanțelor judecătorești, pronunțate de judecătorii și de curțile de apel, sunt transferate din Programul Integrat de Gestionare a Dosarelor pe portalul național al instanțelor de judecată, în regim real (pct.7-8 și 17 din Regulamentul privind modul de publicare a hotărârilor judecătorești pe portalul național al instanțelor de judecată și pe pagina web a Curții Supreme de Justiție, aprobat prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.658/30 din 10 octombrie 2017).

Potrivit acestor prevederi, scopul existenței portalului național al instanțelor de judecată îl constituie susținerea unui mediu informațional virtual și accesibil pentru cetățeni. Informațiile publicate pe portalul național al instanțelor de judecată și pe pagina web a Curții Supreme de Justiție includ lista cauzelor fixate pentru judecare, hotărârile instanței de judecată, citațiile în fața instanței și alte informații relevante pentru justițiabili.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție remarcă că, rolul instanței de judecată este de a aduce la cunoștință persoanei despre emiterea hotărârii judecătorești, iar Viorel Morari, fiind cel interesat de soluționarea cauzei în ordine de recurs, trebuia să întreprindă toate măsurile necesare de a-și proteja dreptul de acces la instanță, după cum sugerează și jurisprudența CEDO, prin efectuarea actului de procedură până la expirarea termenului prevăzut de lege, la caz prin depunerea recursului în conformitate cu art.242 din Codul administrativ.

În speță, culpa că Viorel Morari a depus tardiv cererea de recurs nu se datorează Curții de Apel Chișinău, care a respectat corespunzător prevederile legale de notificare a actului de procedură, dar ultimului care nu a întreprins suficiente măsuri, după cum sugerează și jurisprudența CEDO de a-și proteja drepturile de acces la instanță și de a îndeplini actul de procedură în termenul prevăzut la art.242 din Codul administrativ, manifestând în acest sens un comportament de rea-credință la folosirea drepturilor sale procedurale.

La acest capitol se rețin prevederile art.24 alin.(1) din Codul administrativ, care statuează că, participanții la procedura administrativă și procedura de contencios administrativ trebuie să își exercite drepturile și să își îndeplinească obligațiile cu bună-credință, fără a încălca drepturile procesuale ale altor participanți.

Buna-credință prezumă că partea este obligată să respecte termenele prevăzute de lege, or, termenul de recurs prevăzut la art.242 din Codul administrativ, este considerat un termen imperativ, absolut și peremptoriu, astfel că nerespectarea acestuia atrage drept consecință după sine decăderea părții din dreptul de a mai exercita această cale de atac.

În conformitate cu prevederile art.65 alin.(1), (2) din Codul administrativ, dacă o persoană, din motive independente de voința ei, nu a putut respecta un termen legal, atunci, la cerere, ea poate fi repusă în termen. Culpa unui reprezentant legal sau împuternicit se atribuie reprezentatului. Cererea de repunere în termen se depune în termen de 15 zile de la înlăturarea impedimentului. La cerere se anexează probele care confirmă faptele pe care aceasta se întemeiază și, suplimentar, se recuperează acțiunile

omise.

Din materialele cauzei, precum și din conținutul recursului depus de Viorel Morari, instanța de recurs reține că, ultimul n-a făcut uz de prevederile art.65 alin.(1) și (2) din Codul administrativ și nu a solicitat repunerea în termenul de declarare a recursului.

Din cele menționate, se impune declararea recursului depus de Viorel Morari, ca inadmisibil, în temeiul art.243 alin.(1) lit.a) din Codul administrativ în coroborare cu art.236 alin.(2) lit.d) din Codul administrativ, or, exercitarea oricărei căi de atac și neîndeplinirea oricărui alt act de procedură în termenul legal, atrage în consecință decăderea din acest drept, afară de cazul când legea dispune altfel sau când partea dovedește că a fost împiedicată printr-o împrejurare mai presus de voința ei să efectueze acțiunea în termen.

În conformitate cu art.36 alin.(2) din Codul administrativ, instanțele de judecată competente aplică principiul supremației dreptului cu luarea în considerare a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului.

În acest context, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție amintește că art.6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului îi garantează fiecărei persoane dreptul de a sesiza o instanță cu orice contestație referitoare la drepturile și obligațiile sale cu caracter civil. Instanța europeană a relatat însă în practica sa constantă că „dreptul la o instanță” nu este absolut. În această privință, Curtea Europeană, în mai multe cauze de acest gen, nu exclude niciodată ipoteza că interesele unei bune administrări a justiției pot să justifice impunerea unui termen de exercitare a căii de atac [cauza Bacev vs fosta Republică Yugoslavă a Macedoniei; Kemp vs Luxembourg; Diaz Ochoa vs Spaniei], în care înalta Curte a arătat că termenul fixat de legea internă este o restricție ce guvernează accesul la justiție.

Cu privire la acest aspect Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat în jurisprudența sa că reglementarea referitoare la formalitățile și termenele ce trebuie respectate pentru exercitarea unei căi de atac, urmărește să asigure o bună administrare a justiției și, în particular, să respecte principiul securității raporturilor juridice și că cei interesați trebuie să aibă posibilitatea de a se aștepta ca aceste reguli să fie aplicate. Or, aceste termene urmăresc mai multe scopuri importante, și anume să garanteze securitatea juridică fixând un termen pentru acțiuni, să pună pe eventualii pârâți la adăpost de plângeri introduse foarte târziu care ar fi, probabil, mai dificil de combătut, și să împiedice nedreptățile ce s-ar putea produce dacă tribunalele ar fi chemate să se pronunțe în legătură cu evenimente consumate cu mult timp în urmă, plecând de la elemente de probă cărora nu li s-ar mai putea acorda credit și care ar fi incomplete din cauza timpului scurs (cauza Brumărescu v. România, cauza Marckx v. Belgia).

Imperioase speței sunt și dezideratele statuate de CtEDO în cauza *Ponomaryov c. Ucrainei*, conform cărora, deși, în speță nu este vorba despre desființarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în urma admiterii unei căi extraordinare de atac în lumina unor circumstanțe nou descoperite, ci de redeschiderea unui proces după un interval considerabil de timp prin repunerea în termenul de introducere a unei căi ordinare de atac, totuși reînnoirea acestui termen după o perioadă îndelungată și pentru motive neconvingătoare, reprezintă o decizie care ar putea înfrânge principiul securității raporturilor juridice într-un mod similar cu o cale extraordinară de atac. În

acest caz Înalta Curte a reiterat că, ține de obligația părților de a lua măsurile necesare privind protecția drepturilor sale de acces la justiție.

În atare circumstanțe, instanța de recurs ajunge la concluzia de a declara recursului depus de Viorel Morari ca inadmisibil.

Conform art.191 alin.(5), art.241, art.242 și art.243 alin.(1) lit.a) și alin.(2) în coroborare cu art.236 alin.(2) lit.d) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se declară inadmisibil recursul depus de Viorel Morari împotriva încheierii din 07 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Morari Viorel către Consiliul Superior al Procurorilor privind anularea hotărârii nr.1-2/2020 din 23 ianuarie 2020 „Cu privire la demersul despre eliberarea acordului în vederea suspendării din funcție a unui procuror”.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Iurie Bejenaru

Aliona Miron